

# Nazire İyi ki Varsınız Edebiyat Evi Ailem Kendini Sev

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 22 Temmuz 2021

ÖN SÖZ: SİZLERDEN, HEM HOCALARIMDAN HEM KALEM DOSTLARIMDAN ALDIĞIM GÜÇ VE BANA TUTULAN IŞIK SAYESİNDE HEM HAYATA TUTUNDUĞUM HEM DE KENDİMİ SEVME KONUSUNDA YOL ALDIĞIM...

İNANÇ VE SEVGİ UMUDU DOĞURAN.

UMUTSA YAŞAMA SEVİNCİNE IŞIK TUTAN...

İYİ Kİ VARSINIZ EDEBİYAT EVİ AİLEM...

Düşlerini çalkala ve düş iklimlerinde boy versin hayallerin ve içine düştüğün o Çift çarşısı: sen paye verme istersen istenmezken pay et duygularını ve içinde yüzdüğün hayali denizinde dünde kalan o karanlık dehlizi imha et belki de yüreğinin çırpınışlarında saklıdır felaket.

Düşler dök yere.

Göge de çimen ek.

Susuz kalmış bedenine litrelerce su boşalt öyle ki öfkenden arın özünle sözünle bir olduğunu ispat et insanlara.

Sen ki iklimlerin seyrüseferinde.

Bazen tıkkıldığın hücrende.

Ama renginle ve yüreğinle ait olduğun bir evren hatta yerini sabitlemiş ebemkuşağında yaşadığını da unutma ve içerlediğin her hakarete yeniden doğ: doğ ki güneş de eşlik etsin bu çömez güneşe ve parlaklığın ile gözlerini kamaştır insanların yetmedi karıştır kafalarını: varsın seni hayal bilsinler varsın sen onları görmezden gel.

Resimde yoksun işte ve aynada da bir yansıman yok.

Sözcüklerinse asla yankılanmıyor ama birileri illa ki kendini sana yamıyor.

Düş çukurları misal: gerçeklerden arındığın.

Gerçeklerin iklimi: düşlerinle kanat açtığın.

Kim misin?

Kim peki, senin sağdıcın?

Mademki çıkarıcı bozacının şahidi...

İnsan bu yaz sıcağında boza mı içer yoksa ekşiten neyse midesini hep mi aralıksız yok sayılır?

İklimlerden düş gücü.

Düş gücüne riayet eden gerçekler hele ki pabuç bırakmadığın bir arazide düştüğün çukurda varsın üstün başın düşlerle batsın çıksın içine girdiğin bu dehlizden de elbet gerçekleşecektir kurtuluşun.

Sabahı zor ettin madem.

Şimdi kapa gözlerini ve en tepeye yüksel elbet ayak parmaklarının ucuna basmana da gerek yok: sadece yum gözlerini ve yumuşak kalbinle yolculuk yap insanların dünyalarında bazen ıskartaya çıksa da hayallerin ve sözcüklerim.

Zemherilerde unutulmuş ölü bir çiçek gibi.

Çöl iklimindeki o kaktüs ve kumlara bata çıka yürüdüğün ve sen, her haline güzelsin.

Sıfatlarsa konan isminin başına.

Soyadın belki de referansın ve o hoş reverans ile kendi etrafında dön usulca varsın uyumsuz desinler sana yeter ki uyarla hayallerini güne varsın kop hayattan ve cinnet yollarından geçmenin ertesinde bil ki cennet çok yakınında.

İçinde kaynayan o semaver ve yaz günü bile üşüdüğün...

Ah, düşürme yüzünü.

Düşünüp taşınma da fazla elbet layığını bulacaktır insan: yeter ki elini uzat yeter ki boş kalmasına aldırma.

Yüreğin kırsalında saklı çer çöp elbet duygularını her güncellediğinde ucundan kestiğin ve paçavrası ömrün: sözcükler iken debelendiğin suskunluksa bir ömür giyindiğin.

Peşin hükümlü olanlara da asla paye verme.

Yeter ki ortak paydada buluşmadığın insanlardan uzak dur.

Bak, gök karariverdi yine ve güneşi depoladığın kadar bil de kubbede saklı Kutup Yıldızı olduğunu.

Yetmedi mi?

O zaman mehtapla seviş ya da savaş ve tozu dumana katsın varlığın asla da toz kondurmazken içindeki hayal denizine.

Resimlerde yoksun da.

Resmettiğin hiçbir şeyde saklı değilsin.

Ya, içinde saklı olan nedir?

İçtimada madem iç sesin ve işte alt yazı geçiyorsun yürek iklimine.

Göğün semazeni.

Yerinse duayeni.

Hüznün bas sesi.

Solundaki sol anahtarı ama sen sağdıcın bildiğin sağ elinle açarken kapıyı içinde saklı şifreyi de sen çoktan havale etmişken Rabbine.

Bir resitalse hayat.

Bazense bayatlayan ekmek tadında ama illa ki nimet bildiğin ve üç kere öpüp de başına koyduğun.

Yeniden başlamaksa hikâyene...

Sabırla diktiğin sökükleri yüreğinin ve kan yerine duygu ve imge pompalayan bazense uzun soluklu bir cümle pıhtı yaparken damarlarında saklı bir varis belki de: aslında sen, vasisisin ömrün vekâlet verdiği koruyucu meleklerin de asla bırakmazken seni...

Kurduğun hayaller.

Kuramadığın yaşamlar.

Kuram dışı iken varlığın.

Belki de kura çekilişinde sensin sana rastlayan belki de resti çeken kimse raks ettiğin duygu cümbüşünde varsın kalemin olsun yüreğinin çengisi ve Çingene kıyafetinle ve de göçebe yüreğinle haydi düş önüne hayallerin varsın düşürsün birileri seni gözlerinden yeter ki gözünde büyütme insanları ve gözünden düşen yaşlarına iyi davran çünkü sensin aslında senin kurtarıcın ve medet umduğun hiç kimsenin de iz düşümü iken yalnızlığın bu sefer bir değişiklik yap ve okşa içindeki yetim çocuğun başını. Varsın başa al hikâyesi.

Varsın sıfırla hayallerini yeri geldiğinde ama asla da kopma hayattan ve hayallerin ve dikiş tutturamadığın hangi iklim olursa olsun bil de varlığının değerini ve kimse seni yok sayan, sen inadına sev kendini en azından bu gün başla yeniden sevmeye ve unutma ki: zararın neresinden dönülse kardır ve bir üst versiyonu:

Kendini ne kadar çok seversen bil ki dümen de senin elinde yeter ki kırma ve incitme içindeki çocuğu ve hırpalanmış yüreğine bir gül uzat bir de elini ve içindeki enginliğin kapsadığı güzellikleri de çarçur etme hem yetmedi mi hayatı kendine zindan ve ziyan ettiğin...